

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/2019-58

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní o ústavnej sťažnosti [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou BAKO JANČIAR LEVRINC-advokáti s. r. o., J. Kozáčka 146/13, Zvolen, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miloš Levrinc, PhD., pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 57/2017 z 2. augusta 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 57/2017 z 2. augusta 2018 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 57/2017 z 2. augusta 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a n a ď a l š i e k o n a n i e .

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKČIA] [REDAKČIA] trovy konania v sume 598,26 € (slovom päťstodeväťdesiatosem eur a dvadsaťšesť centov) na účet advokátskej kancelárie BAKO JANČIAR LEVRINC-advokáti s. r. o., J. Kozáčka 146/13, Zvolen, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžfk 57/2017 z 2. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 24 S 73/2016 z 30. júna 2017 (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“) zastavil konanie v právnej veci sťažovateľa proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovská 63, Banská Bystrica (ďalej len „žalovaný“), v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 336757/2016 z 29. marca 2016 a č. 1332978/2016 z 19. júla 2016.

3. Sťažovateľ podal proti uzneseniu o zastavení konania kasačnú sťažnosť na poštovú prepravu 11. septembra 2017. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bola kasačná sťažnosť sťažovateľa odmietnutá podľa § 459 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) ako oneskorene podaná.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že z napadnutého uznesenia vyplýva: „... bolo zo súdneho spisu zistené, že napadnuté rozhodnuté uznesenie o zastavení konania zo dňa 30. 06. 2017 bolo právnenému zástupcu žalobcu doručené dňa 28. 07. 2017 o 09:29 hod. podľa elektronickej doručky, nachádzajúcej sa na č. l. 64 súdneho spisu. Kasačná sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu až dňa 11. 09. 2017 podľa odtlačku pečiatky nachádzajúcom sa na č. l. 72 spisu.

Kasačný sťažovateľ mal na podanie kasačnej sťažnosti v prejednávanej veci lehotu jeden mesiac od doručenia rozhodnutia správneho súdu. V prípade, že lehota na podanie kasačnej sťažnosti je jednomesačná, a teda ide o lehotu určenú podľa mesiacov, v zmysle ust. § 69 ods. 4 SSP skončí uplynutím toho dňa, ktorý číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom nastala udalosť určujúca začiatok lehoty. Určujúcou a rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie začiatku plynutia jednomesačnej lehoty je vtedy deň doručenia rozhodnutia krajského súdu subjektu, ktorý si podáva kasačnú sťažnosť (28. 07. 2017). Deň, ktorý číselným označením zodpovedá tomuto dňu je 28. 08. 2017 (lehota jeden mesiac).

Začiatok plynutia jednomesačnej kasačnej sťažnosti sa nepočíta odo dňa právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, ktoré sa napáda kasačnou sťažnosťou, ale v danom prípade uplynula jednomesačná kasačná lehota o polnoci dňa 28. 08. 2017 (pondelok, ktorý bol pracovným dňom).

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal kasačnú sťažnosť 11. 09. 2017, teda nesporne po jednomesačnej lehote. S ohľadom na vyššie uvedené právne predpisy je nesporné, že žalobca (sťažovateľ) podal kasačnú sťažnosť po uplynutí zákonnej lehoty jedného mesiaca na jej podanie a z tohto dôvodu sa ani kasačný súd nemohol zaoberať ďalšími námietkami sťažovateľa, týkajúcimi sa otázky zaplatenia súdneho poplatku.“

5. Sťažovateľ s nesprávnymi a nezákonnými závermi najvyššieho súdu nielenže nesúhlasí, ale zároveň je toho názoru, že „... napádaným rozhodnutím došlo k porušeniu uvádzaných základných práv sťažovateľa, predovšetkým práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa Článku 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa Článku 6, ods. 1 Dohovoru, keďže podľa jeho názoru

došlo k zrejmej chybe pri posudzovaní dátumu doručenia elektronického dokumentu splnomocnenému právnomu zástupcovi sťažovateľa, a teda k nesprávnemu posúdeniu plynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ uvádza, že mu bolo odmietnuté ústavné právo na súdnu ochranu a zároveň odmietnutý prístup k spravodlivosti v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v rozpore s Článkom 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Sžfk/57/2017 zo dňa 02. 08. 2018, právoplatným dňa 12. 09. 2018 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa Článku 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa Článku 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Sžfk/57/2017 zo dňa 02. 08. 2018, právoplatné dňa 12. 09. 2018 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie...

... a žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky v prípade úspechu sťažovateľa, priznal sťažovateľovi trovy konania, pozostávajúce z doposiaľ vzniknutých trov právneho zastúpenia spolu o sume 390,50 € vrátane 20 % DPH na účet spoločnosti BAKO JANČIAR LEVRINC – advokáti s. r. o., vedený v [REDAKTOR], IBAN: [REDAKTOR].“

7. Uznesením sp. zn. IV. ÚS 37/2019 z 24. januára 2019 ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

8. Najvyšší súd sa na základe výzvy ústavného súdu z 23. novembra 2018 vyjadril k ústavnej sťažnosti prípisom sp. zn. KP 3/2018 zo 14. decembra 2018, ktorý bol doručený ústavnému súdu 7. januára 2019. V predmetnom vyjadrení predsedníčka najvyššieho súdu poukázala na skutočnosť, že z obsahu súdneho spisu bolo zistené, že uznesenie krajského súdu o zastavení konania z 30. júna 2017 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené

28. júla 2017 o 9.29 h, a to podľa elektronickej doručky nachádzajúcej sa na č. l. 64 súdneho spisu. Predsedníčka najvyššieho súdu ďalej uviedla, že sťažovateľ podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu kasačnú sťažnosť 11. septembra 2017, a teda „*nesporne po jednomesačnej lehote*“.

9. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci vyjadril aj podpredseda krajského súdu v prípise sp. zn. Spr 977/18 z 15. januára 2019, kde uviedol: „*V prílohe pripájame elektronicke doručku vytlačenú z elektronickeho spisu vedeného vo veci sp. zn. 24S/73/2016, z ktorej vyplýva, že uznesenie tunajšieho súdu č. k. 24S/73/2016-61 zo dňa 30. júna 2017 bolo sťažovateľovmu zástupcovi doručené do jeho elektronickej schránky s dátumom a časom odoslania o 9:17:33 a dátumom a časom doručenia 11. augusta 2017 o 13:03:08. Z priloženej elektronickej doručky vyplýva, že uznesenie tunajšieho súdu č. k. 24S/73/2016-61 zo dňa 30. júna 2017 bolo zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 11. augusta 2017.*“

10. Ústavný súd prípisom č. k. IV. ÚS 37/2019-47 zo 16. mája 2019 upovedomil žalovaného ako zúčastnenú osobu o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie a umožnil jej vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia. Predmetné upovedomenie bolo žalovanému ako zúčastnenej osobe doručené 20. mája 2019. Ústavný súd konštatuje, že zúčastnená osoba nevyužila možnosť vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti.

11. Ústavný súd prípisom z 13. júna 2019 zaslal najvyššiemu súdu vyjadrenie krajského súdu sp. zn. Spr 977/18 z 15. januára 2019 na prípadné doplnenie jeho vyjadrenia. Predsedníčka najvyššieho súdu v podaní z 1. júla 2017, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 12. júla 2019, uviedla, že zotrváva na písomnom stanovisku sp. zn. KP 3/2018 z 5. decembra 2018 (správne má byť zo 14. decembra 2018, pozn.), a oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

12. Ústavný súd prípisom z 12. júla 2019 zaslal vyjadrenie najvyššieho súdu aj vyjadrenie krajského súdu právnenému zástupcovi sťažovateľa s možnosťou zaujatia

stanoviska v lehote 10 dní od doručenia prípisu. Právny zástupca sťažovateľa sa k vyjadreniu najvyššieho súdu a krajského súdu vyjadril podaním z 25. júla 2019, doručeným ústavnému súdu 2. augusta 2019, v ktorom uviedol, že „... *Vyjadrenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. decembra 2018... je nedôvodné. Aj z vyjadrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 01.07.2019 je zrejmé, že Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/73/2016-61 zo dňa 30.06.2017 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 11.08.2017 preto jednomesačná lehota na podanie kasačnej sťažnosti bola zo strany sťažovateľa zachovaná. Teda kasačná sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote. Sťažovateľ preto naďalej trvá na podanej ústavnej sťažnosti.*“. Sťažovateľ zároveň ústavnému súdu oznámil, že netrvá na tom, aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie.

13. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

14. Vec bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

20. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

21. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok.

22. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

III.

23. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v tvrdení, že splnomocnený právny zástupca sťažovateľa prevzal elektronickú správu, ktorej obsahom bolo doručenie uznesenia krajského súdu o zastavení konania z 30. júna 2017 až 11. augusta 2017 o 13.03 h. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ namieta, že ak podal prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu o zastavení konania z 30. júna 2017 na poštovú prepravu 11. septembra 2017, podal ju v zákonnej lehote, a teda napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola jeho kasačná sťažnosť odmietnutá ako podaná oneskorene, tak bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

25. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy

o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

26. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

27. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

28. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

29. Z konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou,

prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

30. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

31. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy právneho poriadku Slovenskej republiky. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (II. ÚS 249/2011).

32. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

33. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa, vyjadrenia predsedníčky najvyššieho súdu a spisovej dokumentácie, ústavný súd uvádza, že čl. 46 ods. 1 ústavy svojím textom (každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde) v prvom rade chráni právo na prístup k súdu, ktoré je v danej veci v stávke (porovnaj bod 7.1 nálezu sp. zn. II. ÚS 591/2012, uznesenie sp. zn. II. ÚS 30/2016 bod 11). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované

zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05).

34. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné citovať zákonné ustanovenia vzťahujúce sa na danú vec.

35. Podľa § 56 ods. 1 SSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

36. Podľa § 69 ods. 1 SSP lehoty podľa tohto zákona sa počítajú na hodiny, dni, týždne, mesiace a roky.

37. Podľa § 69 ods. 4 SSP lehota určená podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojim pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty. Ak chýba tento deň v poslednom mesiaci lehoty, končí sa lehota uplynutím posledného dňa tohto mesiaca.

38. Podľa § 69 ods. 6 SSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na správnom súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak podanie urobené elektronickými prostriedkami je doručené mimo pracovného času.

39. Podľa § 443 ods. 1 SSP kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

40. Podľa § 29 ods. 3 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) doručením do vlastných rúk sa na účely elektronického doručovania rozumie doručenie,

pri ktorom sa vyžaduje potvrdenie doručenia zo strany adresáta alebo osoby, ktorej je podľa osobitných predpisov možné doručovať namiesto adresáta (ďalej len „prijímateľ“), formou elektronickej doručky odoslanej odosielateľovi.

41. Podľa § 30 ods. 1 zákona o e-Governmente elektronicou doručenkou sa rozumie elektronický dokument obsahujúci údaj o dni, hodine, minúte a sekunde elektronickeho doručenia, identifikátor osoby prijímateľa, identifikátor osoby odosielateľa a identifikáciu elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov, ktoré sa elektronicke doručujú; identifikácia elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov musí zabezpečiť vytvorenie logickej väzby na túto správu a dokumenty, ktoré obsahuje.

42. Podľa § 30 ods. 2 zákona o e-Governmente ak je adresátom orgán verejnej moci, elektronicú doručku vytvára a potvrdzuje tento orgán prostredníctvom funkcie elektronickej podateľne. Ak adresátom nie je orgán verejnej moci, elektronicú doručku vytvára automatizovaným spôsobom modul elektronickeho doručovania a správca modulu elektronických schránok prostredníctvom modulu elektronických schránok zabezpečuje, aby ju mal prijímateľ pri preberaní doručovaného elektronickeho dokumentu vždy pred jeho sprístupnením k dispozícii a bol povinný ju potvrdiť.

43. Podľa § 30 ods. 3 zákona o e-Governmente prijímateľ potvrdzuje elektronicú doručku prostredníctvom funkcie určenej na tento účel.

44. Podľa § 30 ods. 4 zákona o e-Governmente elektronicá doručka sa zasiela do elektronickej schránky odosielateľa príslušnej elektronickej úradnej správy, ktorej doručenie elektronicá doručka potvrdzuje, a to aj, ak táto elektronicá schránka nie je aktivovaná; to neplatí, ak odosielateľ nie je známy alebo ak nemá zriadenú elektronicú schránku.

45. Podľa § 30 ods. 5 zákona o e-Governmente údaje uvedené v elektronickej doručke, ktorá bola potvrdená podľa odseku 3, sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak.

46. Podľa § 32 ods. 1 zákona o e-Governmente uložením elektronickej úradnej správy sa rozumie okamih, odkedy je elektronickej úradnej správy objektívne dostupná prijímateľovi v elektronickej schránke adresáta.

47. Podľa § 32 ods. 2 zákona o e-Governmente úložnou lehotou na účely tohto zákona je lehota, počas ktorej je uložená elektronickej úradnej správy považovaná za nedoručenú. Úložná lehota je 15 dní odo dňa nasledujúceho po dni uloženia elektronickej úradnej správy, ak osobitný predpis neustanovuje inú lehotu.

48. Podľa § 32 ods. 3 zákona o e-Governmente ak si adresát zvolil možnosť zasielania notifikácií, bezodkladne po uložení elektronickej úradnej správy je mu zaslaná notifikácia o uložení elektronickej úradnej správy, ktorá obsahuje meno a priezvisko alebo obchodné meno alebo názov odosielateľa a adresáta a deň uplynutia úložnej lehoty.

49. Podľa § 32 ods. 4 zákona o e-Governmente ak sa elektronickej úradnej správy doručuje do vlastných rúk, prijímateľ je povinný potvrdiť doručenie elektronickej úradnej správy formou elektronickej doručenky; potvrdenie doručenia je podmienkou sprístupnenia obsahu elektronickej úradnej správy prijímateľovi v jeho elektronickej schránke. Elektronickej úradnej správy sa sprístupní v momente potvrdenia doručenia.

50. Podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente elektronickej úradnej správy, vrátane všetkých elektronickej dokumentov, sa považuje za doručenie, ak nie je adresátom orgán verejnej moci a doručuje sa do vlastných rúk, dňom, hodinou, minútou a sekundou uvedenými na elektronickej doručenke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nezvedel.

51. Z hľadiska skutkových okolností veci je podstatné, že zo zapožičaného súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 24 S 73/2016 vyplýva, že krajský súd predložil kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 24 S 73/2016 z 30. júna 2017, ktorým bolo konanie zastavené, najvyššiemu súdu ako oneskorene podanú a následne

najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene s poukázaním na elektronickú doručenkú nachádzajúcu sa na č. l. 64 súdneho spisu sp. zn. 24 S 73/2016, z ktorej má vyplývať údaj, že uznesenie o zastavení konania bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 28. júla 2017 o 9.29 h.

52. Ústavný súd nahliadnutím do súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 24 S 73/2016 zistil, že sa tam nachádza záznam o zložení platby v sume 280 € od sťažovateľa (na č. l. 64). Z predloženého spisu tiež vyplýva, že medzi č. l. 63 a č. l. 64 sa nachádza informácia o prijatí správy na Ústredný portál verejnej správy o tom, že právny zástupca sťažovateľa prijal do svojej elektronickej schránky správu s predmetom „24S/73/2016 - Uznesenie čl. 61“ s dátumom a časom prijatia správy do elektronickej schránky 28. júla 2017 o 9.29 h.

53. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti pripojil na preukázanie v sťažnosti uvedených skutočností ako dôkaz „Doručenku“, z ktorej vyplýva, že do elektronickej schránky jeho právneho zástupcu bola 28. júla 2017 uložená správa s označením „Predmet správy: 24S/73/2016 - Uznesenie čl. 61“. Z tejto notifikačnej doručeny vyplýva, že úložná doba na prevzatie správy bola 15 dní, pričom ako deň uplynutia lehoty je uvedený 13. august 2018, s tým, že po uplynutí dátumu doručenia sa doručovaná správa považuje za nedoručenú.

54. Sťažovateľ k sťažnosti ďalej pripojil „Autorizáciu notifikačnej doručeny“, «Doručenka k „24S/73/2016 - Uznesenie čl. 61“» a „24S/73/2016 - Uznesenie čl. 61“, z ktorých vyplýva, že právny zástupca sťažovateľa autorizoval notifikačnú doručenkú 11. augusta 2017 o 13:03:08 h, na základe čoho mu bolo krajským súdom 11. augusta 2018 o 13:03:08 h doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 24 S 73/2016 z čísla listu 61, ktorým bolo predmetné konanie zastavené.

55. Vzhľadom na uvedené ústavný súd požiadal krajský súd o preverenie informácie v elektronickej schránke krajského súdu, a to kedy bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu o zastavení konania, keďže táto informácia sa v súdnom spise krajského súdu sp. zn. 24 S 73/2016 nenachádza (medzi č. l. 63 a č. l. 64 sa nachádza len informácia

o prijatí správy na Ústredný portál verejnej správy o tom, že právny zástupca sťažovateľa prijal do svojej elektronickej schránky správu s predmetom „24S/73/2016 - Uznesenie čl. 61“ s dátumom a časom prijatia správy do elektronickej schránky 28. júla 2017 o 9.29 h, pozn.).

56. Podpredseda krajského súdu v prípise sp. zn. Spr 977/18 z 15. januára 2019, ktorý bol ústavnému súdu doručený 18. januára 2019, uviedol, že z vytlačenej elektronickej doručenky, ktorú pripojil k prípisu, vyplýva, že uznesenie krajského súdu o zastavení konania bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 11. augusta 2017.

57. Z takto zistených skutočností považuje ústavný súd za preukázané, že námietka sťažovateľa o tom, že uznesenie krajského súdu o zastavení konania bola jeho právnomu zástupcovi doručená až 11. augusta 2017, a nie 28. júla 2017, ako to uvádza najvyšší súd, je plne opodstatnená.

58. V nadväznosti na takto zistené skutočnosti je potom zrejmé, že ak sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu o zastavení konania na poštovú prepravu 11. septembra 2017, podal ju v posledný deň zákonnej lehoty podľa § 443 ods. 1 SSP v spojení s § 69 ods. 6 SSP.

59. Ústavný súd na podklade identifikovaných nedostatkov prijal záver, podľa ktorého najvyšší súd odôvodnením svojho rozhodnutia nenaplnil požiadavky plynúce zo základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu ani z jeho práva na spravodlivé súdne konanie, keď odmietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako oneskorene podanú, napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky na jej odmietnutie. Keďže ústavný súd dospel k záveru o dôvodnosti sťažovateľovej námietky, vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu (bod 1 výroku nálezu).

60. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

61. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

62. V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

IV.

63. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

64. Sťažovateľ si v ústavnej sťažnosti uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

65. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním. Náhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti, podanie vyjadrenia) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13

ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

66. Tarifná odmena za každý úkon [§ 11 ods. 2 a § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky] vykonaný v roku 2018 predstavuje sumu 153,50 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za úkon po 9,21 €. Tarifná odmena za úkon právnej služby vykonaný v roku 2019 je 163,33 € a režijný paušál k tomuto úkonu 9,80 €. Ústavný súd priznal odmenu za dva úkony v roku 2018 a jeden v roku 2019 vrátane režijného paušálu, čo spolu predstavuje sumu 498,55 €. Vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH, ústavný súd v súlade s § 18 ods. 3 vyhlášky zvýšil takto priznanú odmenu o 20 %, čo v konečnom dôsledku predstavuje sumu 598,26 €.

67. Priznanú náhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku (bod 3 výroku nálezu)).

68. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2019